

и ако той отъ назъ се махне, недай Боже,
тогазъ я зарежи — тя беше ... Няма кой
да го замести. Знамъ, и ази знамъ, че той
понякога съвсемъ презъ прѣсото я кара,
и прекалява го; но иматъ сляпа вяра
тукъ въ него всички, — а това е то, това
което липсува на всинца ни. Съ слова,
ний убеждаваме, разправяме, кроиме,
а реже само той. Съ едничкото си име,
ний шо не можемъ съ дни да сторимъ, той за часъ
извършва. Его нѣ и въ Мечка: ти и азъ
и други нали се напъвахме? — Мърцина!
И убеждавахме, и псувахме: година
се мина, неможѣ все пакъ да залови
тамъ коренъ делото ... Той само се яви
и — беше! Предъ Василъ въ четвъртъка се тамо
изтърсихме ... Къде съ осуквания! Само
една-две думи — нѣ, готово на тава!
Во черква вечерята се сбраха до глава
и клетва сториха предъ сабята и кръста ...
Това се казува да си помахашъ прѣста
и мъртавите да събудишъ за борба.
Той отреденъ е отъ самичката съдба,
това което ний не можемъ, той да може."

Вмигъ, сякашъ сепнатъ, самъ речъта си уталожи
оратора, брада поглаждайки съ ръка.
Неопитенъ аргатъ на сприхавъ конь така
понесенъ, оглавникъ опъва и извива,
а пъргавия конь, размяталъ буйна грива,
прѣхти, стѣписва се, възпроя се, играй
поволно и върви кѣдето си желай,
а не кѣдето го аргатинтъ управа —
долето самъ запре. Озърне се тогава
яздачтъ, оглавникъ опъналъ, но не знай
да го подкара ли, или така да трай,
докле сприхавостъта на коня се развърне.